

OBJEV NA PŮDĚ

„Kluci, vstávejte!“ slyšel v polospánku Petr. „Už je skoro půl osmý. Teta před chvílí odešla a Štajn taky,“ hlásila Betty.

„Jak to víš?“ zeptal se Petr, který se už probral.

„Dívala jsem se kukátkem ve dveřích,“ odpověděla Betty a ukázala chlapcům svazek klíčů.

„Od čeho jsou ty klíče?“ zeptal se rozespale Kája.

„No přece od půdy,“ řekla vítězoslavně Betty.

„Ty jsi skvělá, jak jsi je získala?“ zeptal se Petr.

„Trochu jsem Emu vyzpovídala, zeptala jsem se jí na historii domu, architekturu a nenápadně jsem svedla řeč i na půdu, že odtamtud musí být krásný výhled. Ema mi řekla, že vlastně ani neví, protože na půdě snad nikdy nebyla, klíče má sice v kuchyni v zásuvce, ale nikdy je nepoužila. Bojí se, že by tam mohli být myši nebo netopýři,“ vysvětlovala Betty.

„Vzhůru na půdu!“ zavelel Kája. Všichni tři se tedy vydali na půdu, pomalu a potichu vystoupali po schodech nahoru. Přesto se jejich kroky ve starém a tichém domě trochu rozléhaly. Na

odpočívadle se zastavili a poslouchali, jestli na schodech někdo není. Srdce jim bušila napětím a to byl teprve začátek dobrodružné cesty. Kdyby jen věděli, jaké napínavé dobrodružství je čeká.

Konečně stáli před dveřmi půdy. Petr vzal opatrně za kliku, ale bylo zamčeno.

„Podej mi ty klíče,“ řekl Betty.

Pomalu zasunul klíč do klíčové dírky a začal jím otáčet. Bylo vidět, že obyvatelé domu na půdu zřejmě chodí, protože zámek bez problémů odemkl. Petr opatrně otevřel dveře, rozsvítil baterku a všichni tři vešli dovnitř. Dostali se na velké půdní prostranství, ve střeše bylo několik vikýřů, takže baterky ani nepotřebovali. Když jejich oči přivykly šeru, viděli, že na půdě je několik starých skříní. V zadním pravém koutě se na zemi válelo několik zaprášených starých kabátů a šatů.

„Asi se někomu nechtělo jít s tím do sběrný,“ podotkl Kája.

„Hele, Betty, to by byl skvělý klobouk pro tebe,“ smál se Petr a ukázal Betty široký dámský klobouk s kanýry.

„Ten je krásný, kdyby nebyl tak špinavý, hned bych si ho nechala. To by u nás ve škole holky koukaly a záviděly by mi ho,“ rozplývala se Betty.

„Je tady napsáno Kloboučnictví a kožešnictví Moravec a syn, Pařížská 7, Praha 1, 1922. Páni, to je asi rok výroby. To je neuvěřitelný, jak už je starej,“ divil se Kája.

„A tady jsou gramofonové desky, ty už se taky moc nevidí. Hele, tady je jedna z roku 1931 a ta druhá je z roku 1938. To